

[Arne Bjerregaard]

matik, en prisreguleringsmekanisme, som sammen med andre prisreguleringer i samfundet fører til, at vi lovgivningsmæssigt ikke i tilstrækkelig grad har frie hænder til at føre den nødvendige økonomiske og sociale politik, og det er de nøgne kendsgerninger; det viser vores økonomiske situation i dag. Vi har nemlig lukket af for mulighederne for at bruge værktøjet til at skabe økonomisk stabilitet, og jo flere områder vi inddrager under de automatiske reguleringer, jo færre områder har vi selvfølgelig at bruge som reguleringsmekanismer i de økonomiske sammenhænge.

Så talte jeg om solidaritet imellem den ældre og den nye boligmasse, jeg mente virkelig, der var en vis solidaritet i udlejningsejendommene, således at forstå, at man fra de ældre skulle give til de nyere, men det fører hr. Kaj Poulsen over på parcelhusområdet, idet han siger, at så skulle de ældre dér give til de nye. Ja men på parcelhusområdet er forholdet jo det stik modsatte. Jeg tror, hr. Kaj Poulsen helt har glemt, at socialdemokratiet selv har været med til at ophæve skattefradragreglen, har været med til at forhøje den marginale beskatning, har været med til at forhøje renteudgifterne i dette land og dermed har været med til at forøge begunstigheden af dem, som stifter gæld i dette samfund. Derfor er det da de nye parcelhusejere, der får fordelene – vel at mærke hvis de har en vis indkomst – af gældsstiftelsen, når det sammenholdes med både marginalbeskatningen og de generelle, indkomstafhængige sociale ydelser. Derved er det muligt for dem at få samfundet til at betale deres boligudgift, så det er sådan set dem, der skulle betale til de gamle parcelhusejere. Jeg erkender, at de får en mægtig gevinst, jeg erkender, at vi giver indirekte tilskud til parcelhusområdet, og jeg erkender, at vi giver direkte tilskud – det kan man se af lovforslagene – til udlejningsejendommene.

Når jeg i den forbindelse har sagt, at hver en krone, vi giver i tilskud direkte eller indirekte, selvfølgelig må hentes et andet sted, er det, fordi man prøver at foregøgle befolkningen, at der kan føres en sådan boligpolitik, at alle kan få en billig bolig uden at skulle betale på andre områder. Nej, man må gå ud og sige de nøgne kendsgerninger til folk, nemlig at det må betales på en anden måde, men det har man ikke villet.

Sagen er, at vores valutaunderskud – det kan hr. Kaj Poulsen prøve at undersøge – omtrent svarer til de subsidier, vi giver til boligmarkedet, og problemet er netop, at man ikke vil tage disse subsidier ind på anden måde. Hr. Kaj Poulsen kommer til at acceptere, at vil man give, må man også være villig til at tage på rimelig social måde. Det er det, vi har gjort os til talsmand for.

Wilhelm (VS):

Først nogle bemærkninger til centrumdemokraternes ordfører, hr. Langsted, der tydeligvis på sit partis vegne følte sig brøstholden over mine bemærkninger om det parcelhushysteri, der er blevet drevet kampagne på i 1973 og ved enhver anden given lejlighed. Dertil vil jeg sige, at jeg ikke talte om centrumdemokraterne – ikke et ord – men om centrumdemagogerne, og det er i mine øjne et langt bredere begreb; der er en hel håndfuld partier, som er omfattet af det begreb. Jeg vil da ikke helt udelukke, at der kan være et enkelt medlem af centrumdemokraterne, som ikke falder ind under dette begreb. Men af en eller anden grund troede hr. Langsted altså, det var CD, jeg talte om, og det må jeg jo så notere mig i forvisning om, at det kan hr. Langsted bedømme bedre, end jeg kan.

Hvad angår byfornyelsesforslaget, har jeg ikke hørt, om man vil tage den idé op at lade det komme til en ny førstebehandling. Jeg synes, det i virkeligheden ville være det letteste. Der er flere her, der har givet udtryk for, at der var behov for en sådan debat. Det ville være mere overkommeligt og ville være nok til at ridse principperne for partierne op, i stedet for at man skulle igennem en forespørgselsdebat eller redegørelsesdebat. Der er også behov for, at det bliver nogenlunde snart, for det er noget, der interesserer bl. a. forud for en overenskomstfornyelse, idet det jo er her, man har lovet de store beskæftigelsesvirkninger, men det vil man altså vente med at komme med til om et par måneder, når overenskomstforhandlingerne er overstået.

Hvis det nu ikke kommer igen til en førstebehandling, vil jeg sige noget om det nu, selv om tiden her er alt for knap til en ordentlig drøftelse. Jeg har nævnt, at vi har alvorlige kritikpunkter, og dem skylder jeg